

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Jana Ryby ve věci

žalobce: Č. H., narozený dne ...
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Michalem Čerňanským
sídlem Radlická 2000/3, 150 00 Praha 5

proti
žalovanému: Městská část Praha 1 - Úřad Městské části Praha 1
sídlem Vodičkova 32, 110 01 Praha 1

za účasti
osoby zúčastněné na řízení
Magistrát hlavního města Prahy
sídlem Mariánské náměstí 2, 110 01 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2017 sp. zn. 114615/2017,

takto:

- I. Městský soud v Praze připouští změnu žalobního návrhu ze dne 20. 2. 2020 tak, že předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí Městské části Praha 1 ze dne 3. 7. 2017 sp. zn. 114615/2017, která je žalovaným správním orgánem.
- II. Rozhodnutí Městské části Praha 1 ze dne 3. 7. 2017 sp. zn. 114615/2017 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Michala Čerňanského, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 1. 8. 2017 se žalobce původně domáhal zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále též „*Magistrát hl. m. Prahy*“) ze dne 15. 6. 2017 č. j. MHMP 948458/2017, jímž bylo zrušeno v pořadí čtvrté rozhodnutí Úřadu Městské části Praha 1 (dále též „*povinný subjekt*“ či „*žalovaný*“) ze dne 12. 5. 2017 č. j. MČP1 083058/2017 a věc byla povinnému subjektu vrácena zpět k novému projednání. Tímto rozhodnutím povinný subjekt nevyhověl žádosti žalobce o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*InfZ*“), který požadoval informace týkající se: 1) zaslání seznamu všech bytů, které byly přiděleny jako náhrada za uvolněnou část administrativně rozdělených bytů v domech v majetku Městské části Praha 1 od 1. 1. 2000 do současnosti a 2) zaslání seznamu všech neobsazených bytů v majetku Městské části Praha 1, ze kterého Komise majetku (dále též „*KOMA*“) vybrala nesprávný byt bez možnosti privatizace určený jako náhrada za žalobcem uvolněnou část privatizovaného administrativně rozděleného bytu, a který je součástí důvodové zprávy KOMA, popř. součástí usnesení Rady Městské části Praha 1 číslo U03_0955 ze dne 15. 12. 2003.
2. Žalobce v podané žalobě nejprve popsal průběh dosavadního jednání, a sice že dne 14. 6. 2016 požádal povinný subjekt o informace podle InfZ. Dne 29. 6. 2016 povinný subjekt vydal v pořadí *první rozhodnutí* č. j. UMCP1 101242/2016, jímž žádost žalobce odmítl. Proti tomuto rozhodnutí žalobce dne 7. 7. 2016 podal stížnost, o níž rozhodl Magistrát hl. m. Prahy dne 9. 9. 2016 pod č. j. MHMP 1543146/2016 tak, že rozhodnutí č. j. UMCP1 101242/2016 zrušil a věc vrátil povinnému subjektu zpět k novému projednání. Situace se v daném případě opakovala tak, že dne 29. 9. 2016 povinný subjekt vydal v pořadí *druhé rozhodnutí* č. j. UMCP1 157417/2016, jímž žádost odmítl. Proti tomuto rozhodnutí žalobce dne 11. 10. 2016 podal odvolání, o němž rozhodl Magistrát hl. m. Prahy dne 14. 12. 2016 pod č. j. MHMP 2225838/2016 tak, že rozhodnutí č. j. UMCP1 157417/2016 zrušil a věc vrátil povinnému subjektu zpět k novému projednání. Dne 4. 1. 2017 povinný subjekt vydal v pořadí *třetí rozhodnutí* č. j. UMCP1 02149/2017, jímž žádosti nevyhověl a poskytnutí informace odmítl. Proti tomuto rozhodnutí žalobce dne 15. 1. 2017 a dne 9. 2. 2017 podal odvolání, o němž rozhodl Magistrát hl. m. Prahy dne 21. 4. 2017 pod č. j. MHMP 313148/2017 tak, že rozhodnutí č. j. UMCP1 02149/2017 zrušil a věc vrátil povinnému subjektu zpět k novému projednání. Dne 12. 5. 2017 povinný subjekt vydal v pořadí *čtvrté rozhodnutí* č. j. MČP1 083058/2017, jímž žádosti žalobce nevyhověl a poskytnutí informace odmítl. Proti tomuto rozhodnutí žalobce dne 26. 5. 2017 podal odvolání, o němž rozhodl Magistrát hl. m. Prahy dne 15. 6. 2017 pod č. j. MHMP 948458/2017 (dále též „*původně napadené rozhodnutí*“) tak, že rozhodnutí č. j. MČP1 083058/2017 zrušil a věc vrátil povinnému subjektu zpět k novému projednání.
3. Dne 3. 7. 2017 povinný subjekt vydal v pořadí *páté rozhodnutí* č. j. UMCP1114615/2017, proti němuž nyní žalobce k ochraně svých práv brojí předmětnou žalobou, přičemž odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2016 č. j. 3 As 278/2015-44.
4. Žaloba obsahuje jediný žalobní bod, který spočívá v tom, že žalobci nebyly poskytnuty informace (údaje), jež má povinný subjekt k dispozici (viz 1. bod rozsudku). Žalobce uvádí, že povinný subjekt jako správce a pronajímatel by měl vést evidenci svých bytů, tudíž i administrativně rozdělených bytů, u nichž došlo k ukončení nájemních smluv, a měl by mít rovněž k dispozici údaje o nájemnících, kterým poskytl bytovou náhradu, stejně tak by měl mít údaje o bytových náhradách.

5. Požadovaná informace ad 1) by měla být dohledatelná z údajů povinného subjektu, který vytvořil mechanismus přidělování bytových náhrad za administrativně rozdělené byty, měl by být schopen byty identifikovat, stejně tak jejich nájemce a také ty byty, které byly přiděleny jako náhrada za uvolněnou část administrativně rozdělených bytů od 1. 1. 2000 do současnosti. Žalobce odkazuje na bod 94. výroční zprávy povinného subjektu za rok 2016, z něhož dovozuje, že povinný subjekt vede seznam administrativně rozdělených bytů v elektronické podobě. Žalobce v návaznosti na tuto skutečnost zjistil, že všechny bytové i nebytové jednotky jsou od 1. 1. 2008 vedeny povinným subjektem v programu IDES (Internetový Domovní Evidenční Systém). Proto i seznam administrativně rozdělených bytů je v elektronické podobě veden od roku 2008, a do té doby musel být veden v neelektronické podobě. Povinný subjekt tedy musí disponovat záznamy, jak bylo s každým administrativně rozděleným bytem naloženo, který nájemce v bytě zůstal, a do jakého bytu se nastěhoval druhý nájemce, který byt opustil. Mělo by se tudíž jednat toliko o vyhledání, shromáždění a zpracování relevantních údajů za účelem poskytnutí požadované informace žalobci. V případě administrativně rozdělených bytů, u nichž došlo k ukončení nájemních smluv, by měl mít povinný subjekt k dispozici údaje o nájemnících, jímž poskytl za takové byty náhradu; stejně tak by měl mít údaje o bytových náhradách.
6. V případě žádosti o informaci uvedenou ad 2) povinný subjekt podle žalobce také musí požadovanou informaci disponovat či by měla být dohledatelná z jeho dokumentace z roku 2003, kdy měl disponovat evidencí bytů ve svém majetku, aby měl aktuální přehled o bytech, které pronajímá, a které jsou naopak neobsazené. Pokud povinný subjekt přidělil žalobci byt za uvolnění administrativně rozdělené části bytu na adrese X, musel proto vést seznam bytů, z něhož byl náhradní byt žalobci přidělen. Podstatou žalobcem požadované informace je sdělení seznamu všech neobsazených bytů v majetku povinného subjektu, ze kterého KOMA vybrala pro žalobce byt jako náhradu za uvolněnou část privatizovaného administrativně rozděleného bytu. Podle žalobce požadovanými informacemi povinný subjekt disponuje, byť informace o administrativně rozdělených bytech z roku 2003 by musel vyhledat ve Správním archivu Úřadu povinného subjektu.
7. Podle žalobce se jedná o informace existující, proto neposkytnutí požadované informace z důvodu její neexistence (ustanovení § 3 odst. 3 InfZ a contrario a ustanovení § 2 odst. 4 InfZ) nemůže obstát. Nedisponuje-li povinný subjekt požadovanou informací v podobě samostatného uceleného přehledu bytových náhrad, neznamená to, že se v případě této informace jedná o tzv. novou informaci ve smyslu § 2 odst. 4 in fine InfZ. Žalobce na podporu uvedeného odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2016 č. j. 4 As 96/2016-36, či ze dne 6. 1. 2016 č. j. 2 As 195/2015-25.
8. Magistrát hl. m. Prahy, který byl původně žalobcem označen za žalovaného, v písemném vyjádření k žalobě navrhl soudu, aby o ní rozhodl podle § 16 odst. 4 InfZ. Prvostupňová rozhodnutí povinného subjektu svými rozhodnutími opakovaně rušil. Naposledy povinný subjekt vydal ve věci žalobce další odmítavé rozhodnutí dne 3. 7. 2017 pod sp. zn. 114615/2017. Původně napadené rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 15. 6. 2017, č. j. MHMP 948458/2017 netrpí žádnými vadami. Rovněž předchozími rozhodnutími Magistrát hl. m. Prahy žalobci vždy vyhověl a věc vracel povinnému subjektu k novému projednání a rozhodnutí. Povinný subjekt ve svých rozhodnutích však opakovaně nerespektuje právní názor Magistrátu hl. m. Prahy, při vyřizování žádosti žalobce postupuje zjevně obstrukčním způsobem, v rozporu se smyslem a účelem InfZ. Ve zrušujících rozhodnutích (ze dne 21. 4. 2017 a ze dne 15. 6. 2017) uvedl, že v případě informací ad 1) se jedná o informace existující, jimiž povinný subjekt disponuje a je

schopen je dohledat a žalobci poskytnout. Nejedná se o vytváření nové informace ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 in fine InfZ. V případě informací požadovaných ad 2) bylo odmítavé rozhodnutí povinného subjektu zrušeno z důvodu nepřezkoumatelnosti. Ze spisu vedeného povinným subjektem nevyplývá, že by existenci a aktuální dostupnost požadovaných informací povinný subjekt prověřoval, a to i za situace, kdy je Magistrátu hl. m. Prahy z jeho úřední činnosti známo, že povinný subjekt vede seznamy volných (neobsazených) bytů. Magistrát hl. m. Prahy odkázal na ustálenou judikaturu stran přípustnosti žaloby podané podle ustanovení § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) proti rozhodnutí nadřízeného orgánu, jímž bylo odvoláním napadené rozhodnutí povinného subjektu zrušeno a věc mu byla vrácena k novému projednání, tj. i v případě zrušujícího rozhodnutí nadřízeného orgánu, což je případ právě podané žaloby. Jsou-li naplněny podmínky aplikace ustanovení § 16 odst. 4 InfZ, soud rozhodne o žalobě ve smyslu tohoto ustanovení (v takovém případě je ustanovení § 16 odst. 4 InfZ speciálním ustanovením vůči ustanovení § 78 odst. 1, odst. 3 a odst. 4 s. ř. s.). Závěrem Magistrát hl. m. Prahy odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2015 č. j. 6 As 113/2014-35).

9. Dne 20. 2. 2020 byl soudu doručen návrh žalobce, aby připustil změnu napadeného rozhodnutí (tj. rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 15. 6. 2017 č. j. MHMP 948458/2017) a přezkoumal již následně vydané (v pořadí páté) rozhodnutí povinného subjektu ze dne 3. 7. 2017 sp. zn. 114615/2017 a s tím spojenou změnu žalované strany. Na podporu uvedeného žalobce poukázal na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018 č. j. 7 As 192/2017-35 či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2020 č. j. 8 As 372/2018-39.
10. Soud návrh žalobce na změnu napadeného rozhodnutí, včetně změny žalované strany, zaslal povinnému subjektu s tím, že má možnost se k němu ve lhůtě 10 dnů vyjádřit. Povinný subjekt se ve lhůtě stanovené soudem k návrhu žalobce nevyjádřil.
11. Správní soudy se v minulosti postupem povinných subjektů v souvislosti s poskytováním informací opakovaně zabývaly. V posuzovaném případě soud shledává vhodným poukázat zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2016 č. j. 3 As 278/2015-44, či závěry rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018 č. j. 7 As 192/2017-35. Rozšířený senát v něm dovodil, že žadatel o informace může ve věcech svobodného přístupu k informacím podat žalobu přímo proti rozhodnutí povinného subjektu, kterým povinný subjekt po předchozím zrušovacím rozhodnutí odvolacího orgánu znovu odmítl požadovanou informaci poskytnout (§ 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím). Městský soud v Praze proto v souladu s již ustálenou judikaturou žalobci, který žalobu podal původně proti rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, neodňal právo na přístup k soudu a zohlednil skutečnost, že do žalobcovy právní sféry zasahuje v pořadí již páté rozhodnutí povinného subjektu ze dne 3. 7. 2017 sp. zn. 114615/2017. Soud tedy návrh na změnu připustil podle ust. § 95 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s ust. § 64 s. ř. s. (výrok I.)
12. Soud zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení, aniž nařizoval jednání, neboť shledal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
13. Ze správního spisu soud ověřil, že dne 17. 6. 2016 povinnému subjektu byla doručena žádost žalobce, tehdy žadatele, ze dne 14. 6. 2016 o informace, popsané pod bodem 1. tohoto rozsudku. Dne 29. 6. 2016 povinný subjekt vydal v pořadí první

rozhodnutí č. j. UMCP1 101242/2016, jímž žádost odmítl. Proti tomuto rozhodnutí žadatel dne 7. 7. 2016 podal stížnost, o níž rozhodl žalovaný dne 9. 9. 2016 pod č. j. MHMP 1543146/2016 tak, že rozhodnutí č. j. UMCP1 101242/2016 zrušil a věc vrátil povinnému subjektu zpět k novému projednání. Situace se v daném případě opakovala tak, jak ji popsal žalobce v žalobě a soud zrekapituloval průběh správního řízení pod bodem 2. tohoto rozsudku.

14. V rozhodnutí ze dne 15. 6. 2017, č. j. MHMP 948458/2017 Magistrát hl. m. Prahy rozhodoval o odvolání žalobce proti čtvrtému rozhodnutí povinného subjektu, které zrušil a věc mu vrátil zpět k novému projednání. V odůvodnění Magistrát hl. m. Prahy mimo jiné uvedl, že povinný subjekt nevzal vůbec v úvahu skutečnosti uvedené v předchozím rozhodnutí nadřízeného orgánu ze dne 21. 4. 2017. K informaci ad 1) Magistrát hl. m. Prahy uvedl, že neexistence požadované informace v podobě samostatného přehledu je z hlediska vyřízení žádosti irelevantní. Naopak podstatné je, zda má povinný subjekt příslušné informace k dispozici, zda je schopen je vyhledat a následně shromáždit do podoby požadované žadatelem. Na str. 6 zrušujícího rozhodnutí Magistrát hl. m. Prahy dovodil, že povinným subjektem zveřejněnou předchozí informaci, že dnem 1. 1. 2008 eviduje veškeré bytové a nebytové jednotky elektronicky v programu IDES (odkázal na sdělení povinného subjektu ze dne 30. 3. 2017 č. j. UMCP1 050462/2017), shledává v rozporu s tvrzením povinného subjektu, že *„povinný subjekt nevede, nevedl a ani nehodlá vést samostatně evidenci administrativně rozdělených bytů a nelze tak věcně ani časově rozlišit, které dispozice v podobě bytových náhrad patří do kategorie náhrad za administrativně rozdělené byty a které jsou náhradou z jiného důvodu“*, čímž povinný subjekt odůvodnil neposkytnutí informace. K informaci ad 2) Magistrát hl. m. Prahy odkázal na rozhodnutí povinného subjektu, kde se uvádí, že *„povinný subjekt rovněž nedisponuje ‚komplexním materiálem ohledně všech volných bytů‘ jak je zmíněno v důvodové zprávě k návrhu usnesení Rady MČ Praha 1 konané dne 10. 3. 2003“*, aniž by takovou skutečnost povinný subjekt doložil do spisové dokumentace předložené nadřízenému orgánu, např. založením záznamu zaměstnanců povinného subjektu, že předmětný materiál skutečně hledali, v jakých databázích či dokumentech, po jak dlouhou dobu se jim žádané informace přesto nepodařilo dohledat. Prosté konstatování takové skutečnosti není proto pro nadřízený orgán přezkoumatelné. Nadřízenému orgánu je přitom z jeho úřední činnosti známo, že povinný subjekt vede seznamy volných (neobsazených) bytů. Magistrát hl. m. Prahy zdůraznil, že povinný subjekt opakovaně nerespektuje jeho právní názor jako nadřízeného orgánu [(§ 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*správní řád*“)] a postup povinného subjektu považuje v rozporu se smyslem a účelem InfZ.
15. Dne 3. 7. 2017 povinný subjekt vydal v pořadí páté, nyní napadené rozhodnutí, jímž nevyhověl žádosti žadatele. Povinný subjekt uvádí, že setrvává na předchozích závěrech, že nedisponuje seznamem všech neobsazených bytů, které se vztahují k určitému datu v minulosti, ani *„komplexním materiálem ohledně všech volných bytů“*, jak je zmíněno v důvodové zprávě k návrhu usnesení Rady MČ Praha 1 konané dne 10. 3. 2003. K požadavku ad 1) trvá na stanovisku, že nevedl a nevede samostatnou evidenci seznamu všech bytů, které byly přiděleny jako náhrada za uvolněnou část administrativně rozdělených bytů k určitému datu v minulosti. Listinné důkazy uváděné v odůvodnění rozhodnutí nadřízeného orgánu nezakládají povinnost povinnému subjektu disponovat samostatnou evidencí. K požadavku ad 2) nesouhlasí s Magistrátem hl. m. Prahy, že *„...nesprávný byt bez možnosti privatizace ...“* je pro vyřízení žádosti bez významu. Povinný

subjekt posoudil žádost o informace podle § 14 InfZ a nevidí důvod jasně formulovanou žádost hodnotit pouze v její obecnosti, jak požaduje nadřízený orgán. Žadatel žádá „o seznam neobsazených bytů MČ Praha 1, z něhož byla pro žadatele vybrána bytová náhrada“. Povinný subjekt trvá na tom, že požadované informace jsou odůvodněním zneužívání InfZ, jehož prostřednictvím žadatel požaduje informace, které mají prokazovat subjektivní názor žadatele, že povinný subjekt při řešení bytové potřeby žadatele vybral nesprávný byt bez možnosti privatizace, i s ohledem na proběhlý neúspěšný soud žadatele s povinným subjektem, který žádosti žadatele z roku 2003 o řešení bytové situace zcela vyhověl, její podmínkou nebyla možnost získaný byt privatizovat. Povinný subjekt tedy nadále trvá na důvodech zamítnutí žádosti k předmětnému seznamu, jak bylo uvedeno v předchozím rozhodnutí ze dne 4. 1. 2017.

16. Správní spis obsahuje rovněž písemnost povinného subjektu ze dne 30. 3. 2017 č. j. UMCP1 050462/2017 nazvanou *odpověď na žádost o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím* k dotazu žadatele, od kterého dne je veden seznam administrativně rozdělených bytů v elektronické podobě, podle níž jsou veškeré bytové i nebytové jednotky od 1. 1. 2008 vedeny v programu IDES (Internetový Domovní Evidenční Systém). Dále správní spis obsahuje rovněž důvodovou zprávu povinného subjektu ze dne 28. 2. 2003, v níž je uvedeno: „v současné době připravujeme komplexní materiál ohledně všech volných bytů, které máme k dispozici...“ (jedná se o podklad k usnesení Rady městské části Praha 1 č. u03_0151 ze dne 10. 3. 2003, pozn. soudu).
17. Při posouzení dané věci vycházel soud z této právní úpravy v rozhodném znění:
18. Podle § 16 odst. 1 InfZ *proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti lze podat odvolání.*
19. Podle § 16 odst. 4 InfZ *při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.*
20. Podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu *jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a věc vrátí k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal; v odůvodnění tohoto rozhodnutí vysloví odvolací správní orgán právní názor, jímž je správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, při novém projednání věci vázán; proti novému rozhodnutí lze podat odvolání.*
21. Po seznámení se s obsahem napadeného rozhodnutí a jemu předcházejících rozhodnutí povinného subjektu i odvolacího orgánu soud napadené rozhodnutí shledal za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů jak k požadované informaci ad 1), tak k požadované informaci ad 2).
22. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže z jeho odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92-23, publ. pod č. 27/1994 v SpP).

23. V posuzovaném případě soud nemohl přehlédnout, že povinný subjekt v napadeném rozhodnutí opakovaně nedodržel shora uvedený právní názor odvolacího orgánu a to v rozporu s § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu (citováno shora). Právním názorem odvolacího orgánu je přitom prvostupňový orgán vázán, resp. je pro povinný subjekt, závazný.
24. Soud připomíná, že právo na poskytnutí informace je ústavním právem garantovaným čl. 17 Listiny základních práv a svobod. Za situace, kdy se nemůže realizace svého práva na informace žadatel efektivně domoci v rámci veřejné správy, musí mu být poskytnut přístup k efektivní soudní ochraně, jak vyplývá též z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2015 č. j. 6 As 113/2014-35. Pokud v dané věci došlo k procesnímu „ping-pongu“, při němž odvolací orgán, aniž by sám ve věci rozhodl, opakovaně zrušil rozhodnutí a vracel věc povinnému subjektu k dalšímu řízení s pokynem, aby informace vyhledal a podle možností je žalobci poskytl, a povinný subjekt takový pokyn nadřízeného orgánu opakovaně nerespektuje, je takový postup zcela v rozporu se smyslem a účelem InfZ. Právě o takový případ se v daném případě jedná.
25. Z předloženého správního spisu nikterak nevyplývá, že by povinný subjekt zjišťoval podle pokynů odvolacího orgánu informace navazující na sdělení povinného subjektu ze dne 30. 3. 2017 č. j. UMCP1 050462/2017, podle něhož povinný subjekt ode dne 1. 1. 2008 eviduje veškeré bytové a nebytové jednotky elektronicky v programu IDES. Namísto toho povinný subjekt uvedl, že *„nevede, nevedl a ani nehodlá vést samostatně evidenci administrativně rozdělených bytů a nelze tak věcně ani časově rozlišit, které dispozice v podobě bytových náhrad patří do kategorie náhrad za administrativně rozdělené byty a které jsou náhradou z jiného důvodu“*, čímž povinný subjekt odůvodnil neposkytnutí informace ad 1). Současně ze správního spisu ani nelze seznat, že by povinný subjekt vyhledával podle návodu odvolacího orgánu informace ohledně *komplexního materiálu ohledně všech volných bytů podle výňatku z důvodové zprávy k návrhu usnesení Rady městské části Praha 1 ze dne 10. 3. 2003*. Namísto toho povinný subjekt uvádí prosté sdělení, že *„nedisponuje komplexním materiálem ohledně všech volných bytů jak je zmíněno v důvodové zprávě k návrhu usnesení Rady MČ Praha 1 konané dne 10. 3. 2003“*, byť Magistrát hl. m. Prahy konstatoval, že z vlastní úřední činnosti mu je známo, že povinný subjekt vede seznamy volných (neobsazených) bytů. Z napadeného rozhodnutí vyznívá pouze zřejmá neochota povinného subjektu jakkoli vyhovět žádosti žalobce navzdory závaznému pokynu nadřízeného orgánu.
26. Na základě výše uvedeného je třeba uzavřít, že postup povinného subjektu, který paušálně odmítl poskytnout požadované informace s odůvodněním, že je nemá k dispozici, nemůže obstát. Jelikož v dané věci nebyla doložena neexistence informace, např. doklady o krocích, které povinný subjekt provedl, aby zjistil, zda požadovanými informacemi fakticky disponuje, soud shledal žalobu důvodnou, napadené rozhodnutí shledal za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].
27. K návrhu uvedenému ve vyjádření Magistrátu hl. m. Prahy, aby soud o žalobě rozhodl podle § 16 odst. 4 InfZ, soud připomíná, že v přezkoumávané věci bylo rozhodnutí žalovaného z výše popsaných důvodů stiženo vadou nepřezkoumatelnosti. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře uvádí, že základní podmínkou pro užití § 16 odst. 4 InfZ je přezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, tj. musí se jednat o rozhodnutí, v němž žalovaný srozumitelným způsobem řádně odůvodní aplikaci konkrétního zákonného důvodu (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2014, č. j. 5 As 75/2013-53, ze dne 28. 8. 2013, č. j. 1 As 73/2013-36, či ze dne 24. 3. 2010, č. j. 1 As

8/2010-65). V právě projednávaném případě proto soud nemohl postupovat podle § 16 odst. 4 InfZ.

28. V dalším řízení žalovaný při rozhodování o žádosti žalobce zohlední závěry shora uvedené v tomto rozsudku. Bude-li znovu zvažovat odepření poskytnutí informací pro neexistující informaci, ke každé požadované informaci v návaznosti na již známé informace z předchozích řízení vymezí informace, u nichž objasní, v jakých konkrétních skutečnostech spatřuje znak pro neexistující informace. Své závěry přitom přezkoumatelným způsobem zdůvodní a především je založí na podkladech, které učiní součástí správního spisu. Současně se vypořádá přitom přezkoumatelným způsobem s námitkami, které v tomto směru žalobce v rámci své procesní argumentace vznesl.
29. Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.).
30. Závěrem soud dodává, že Magistrát hl. Prahy, proti jehož rozhodnutí původně směřovala žaloba, vzal za osobu zúčastněnou na řízení ve smyslu ust. § 34 s. ř. s., neboť jsou to právě rozhodnutí tohoto nadřízeného orgánu povinného orgánu, která nejsou opakovaně respektována, přičemž rozhodnutí prvního a druhého stupně tvoří ve správním řízení jeden celek.
31. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalobce, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení spočívající v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a dále v úkonech právní pomoci ve výši 12 342 Kč [za tři úkony - příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby a písemné podání - § 11 odst. 1 písm. a), d), h) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů a dále režijní paušál ve výši 3 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu] a DPH ve výši 21%. Žalobci tak bude na náhradě nákladů zaplacená žalovaným celková částka 15 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. ledna 2021

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu